

โดย นางสาวจุฬารัตน์ ยะปะนัน
นิติกร สำนักกฎหมาย

ในปัจจุบัน ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สินค้าและบริการในบ้านเรานั้นมักจะมีปัญหาปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง^๑ ซึ่งก่อให้เกิดการฟ้องร้องเป็นคดีความระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นคดีที่เกี่ยวกับการซื้อสินค้า แล้วเกิดความชำรุดบกพร่องหรือก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย หรือสุขภาพหรืออนามัย หรือการใช้บริการจากผู้ประกอบการธุรกิจที่ให้บริการ แล้วไม่เป็นไปตามข้อตกลงที่กำหนดไว้

สาระน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ว่าด้วย **วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค**

กรณีดังกล่าว เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้นในศาล และในการต่อสู้คดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายก็มักจะใช้เวลาในการพิจารณาคดีเป็นระยะเวลาอันนาน และประการสำคัญผู้บริโภคก็มักจะเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ ทั้งนี้เพราะการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในศาลที่ผ่านมานั้นทางผู้บริโภคจะต้องเป็นฝ่ายนำสืบให้ศาลเห็นเป็นหลักซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมากและระยะเวลาในการต่อสู้ยาวนาน

ดังนั้นเพื่อให้กลไกในการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพอันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

^๑ กรณีล่าสุดได้แก่ปัญหาสารเมลามีนปนเปื้อนในอาหาร ซึ่งสารเมลามีน คือ พลาสติกชนิดหนึ่งที่มีสารฟอร์มาลดีไฮด์เป็นส่วนประกอบ หรือที่เรารู้จักคุ้นเคยกันคือสารฟอร์มาลีน ส่วนใหญ่สารเมลามีนจะถูกนำมาผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก เช่น งานเมลามีน ถ้วยพลาสติก พลาสติกสำหรับห่ออาหาร นอกจากนี้สารเมลามีนยังอยู่ในอุตสาหกรรมเม็ดสีเป็นหมึกพิมพ์สีเหลือง และยังนำไปทำน้ำยาทำความสะอาด และปุ๋ย เมื่อสุดคมจะเกิดอาการระคายเคืองทำให้ตาและผิวหนังอักเสบ เมื่อกินเข้าไประบบสืบพันธุ์จะถูกทำลาย เกิดนิ่วในท่อปัสสาวะและไต เกิดมะเร็งที่ท่อปัสสาวะ มีปัญหาท่อปัสสาวะล้มเหลว และเสียชีวิตในที่สุด (ข้อมูลจาก <http://th.wikipedia.org/>).

วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๑^๒ เป็นวันที่ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลบังคับใช้^๓ จึงเป็นที่น่าติดตามว่าวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคนั้นมีลักษณะอย่างไร และประชาชน จะใช้สิทธิเพื่อให้ได้รับการคุ้มครองหรือบังคับ ตามสิทธิโดยผ่านช่องทางนี้ได้อย่างไร ทั้งนี้ โดยจะใคร่ขอนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

“คดีผู้บริโภค” คืออะไร ?

“คดีผู้บริโภค” ตามพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ให้ คำจำกัดความไว้ว่า หมายความว่าคดีที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๓)

(๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มี อำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา ๑๙ ได้แก่ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาคม ที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรอง

ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค) หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่ง พินาศกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมาย อันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

(๒) คดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัย

(๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องพัวพันกันกับคดีตาม (๑) หรือ (๒)

(๔) คดีแพ่งที่มีกฎหมายบัญญัติให้ใช้วิธี พิจารณาตามพระราชบัญญัตินี้

บุคคลใดบ้างที่สามารถนำคดีมาฟ้อง ต่อศาลในคดีผู้บริโภคได้ ?

บุคคลที่สามารถนำคดีมาฟ้องต่อศาล ในคดีผู้บริโภคได้นั้นก็คือผู้บริโภคทุกคน แต่ ใครบ้างที่ถือว่าเป็นผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ได้ให้ความหมายของคำว่า “ผู้บริโภค” ไว้ดังนี้

“ผู้บริโภค” หมายถึง ผู้บริโภคตาม กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค^๔ และให้ หมายความว่ารวมถึงผู้เสียหายตามกฎหมายเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้า ที่ไม่ปลอดภัยด้วย^๕

^๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๓๘ ก วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๓๒ ทั้งนี้ ในบทบัญญัติมาตรา ๒ ได้บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป”.

^๓ ในบทเฉพาะกาล ได้กำหนดให้บรรดาคดีผู้บริโภคซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ศาล นั้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป และให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด (มาตรา ๖๖).

^๔ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ บัญญัติว่า “ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอ หรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อสินค้าหรือรับบริการและหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้รับบริการจาก ผู้ประกอบธุรกิจโดยตรง แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม.

^๕ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ผู้เสียหาย” หมายความว่า ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย

นอกจากนี้ คำว่า “ผู้ประกอบการธุรกิจ” นั้น หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค^๖ และให้หมายความรวมถึงผู้ประกอบการตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย^๗

หลักเกณฑ์และวิธีการฟ้องคดีผู้บริโภค มันจะต้องกระทำอย่างไร ?

๑. การยื่นฟ้องคดีด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือ

การฟ้องคดีผู้บริโภคต่อศาลนั้น กฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ต่างจากการฟ้องคดีทั่วไป กล่าวคือ การฟ้องคดีผู้บริโภค โจทก์จะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ ในกรณีที่โจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา ให้เจ้าพนักงานคดีจัดให้มีการบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้องแล้วให้โจทก์ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญไว้ (มาตรา ๒๐)

๒. ศาลที่มีเขตอำนาจ

ผู้บริโภคหรือผู้เสียหายที่จะฟ้องผู้ประกอบการธุรกิจเป็นคดีผู้บริโภค มีสิทธิยื่นฟ้องต่อศาลที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่หรือต่อศาลอื่นได้ ยกเว้นผู้ประกอบการจะฟ้องคดีผู้บริโภคได้เฉพาะเขตศาลที่ผู้บริโภคมีภูมิลำเนาอยู่เท่านั้น (มาตรา ๑๗)

๓. อายุความการฟ้องคดี

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน ๓ ปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย และรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกิน ๑๐ ปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย (มาตรา ๑๓)

วิธีพิจารณาของศาลในคดีผู้บริโภค มีลักษณะอย่างไร ?

หลักการสำคัญของวิธีพิจารณาคดีของศาลในคดีผู้บริโภค มีสาระสำคัญโดยสรุปดังนี้

๑. การไกล่เกลี่ย

(๑) เมื่อศาลได้รับคำฟ้องแล้ว ศาลจะกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว และออกหมายเรียกจำเลยให้มาศาล เพื่อกำหนดนัดวันไกล่เกลี่ยแล้วส่งให้โจทก์มาศาลในวันนัดพิจารณานั้นด้วย (มาตรา ๒๔) และในวันพิจารณา เมื่อโจทก์และจำเลยมาพร้อมกันแล้ว ให้เจ้าพนักงานคดีหรือบุคคลที่ศาลกำหนดหรือที่คู่ความตกลงกันทำการไกล่เกลี่ย ให้คู่ความได้ตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันก่อน ถ้าคู่ความฝ่ายใดร้องขอจะดำเนินการเป็นการลับเฉพาะ

^๖ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ “ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้าในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย.

^๗ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ผู้ประกอบการ” หมายความว่า (๑) ผู้ผลิต หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิต (๒) ผู้นำเข้า (๓) ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้ (๔) ผู้ซึ่งใช้ชื่อ ชื่อทางการค้า เครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย ข้อความหรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ อันมีลักษณะที่จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้า.

ต่อหน้าตัวความทุกฝ่ายหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ได้ (มาตรา ๒๕)

(๒) ถ้าคู่ความไม่อาจตกลงหรือ ประนีประนอมยอมความกันได้ ถ้าจำเลยยังไม่ได้ ยื่นคำให้การ ศาลจะจัดให้มีการสอบถามคำ ให้การของจำเลยโดยจำเลยจะยื่นคำให้การเป็น หนังสือหรือด้วยวาจาก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าหนังสือ ที่จำเลยยื่นมาไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญใน บางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขให้ถูกต้อง หรือชัดเจนขึ้นก็ได้ คำให้การด้วยวาจาให้มีการ บันทึกคำให้การนั้นและให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้ เป็นสำคัญ (มาตรา ๒๖)

๒. การสืบพยานหลักฐาน

ในการสืบพยานหลักฐาน ศาลมีอำนาจ เรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เอง และศาลมีอำนาจ สั่งให้เจ้าพนักงานคดีตรวจสอบและรวบรวม พยานหลักฐานที่จำเป็นรวมทั้งมีอำนาจเรียก สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภค หน่วยงานหรือบุคคล ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ มาให้ข้อมูลหรือ ให้จัดส่งพยานหลักฐานมาเพื่อ ประกอบการพิจารณาได้ และ ในการสืบพยาน ไม่ว่าจะ เป็น พยานที่ฝ่ายใดเป็นผู้อ้างหรือ ที่ศาลเรียกมาเองให้ศาลเป็น ผู้ซักถามพยาน คู่ความหรือ ทนายความจะซักถามพยานได้ต่อเมื่อได้รับ อนุญาตจากศาลและศาลมีอำนาจซักถามพยาน เกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดี แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้าง (มาตรา ๓๑ - ๓๔)

ส่วนในการนั่งพิจารณาสืบพยาน ของศาลนั้น ให้ศาลนั่งพิจารณาคดีติดต่อกัน ไปโดยไม่เลื่อนคดีจนกว่าจะเสร็จการพิจารณา

เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงเสียได้ ศาลจะมีคำสั่งเลื่อนได้ครั้งละไม่เกิน ๑๕ วัน แต่ทั้งนี้ ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือ ผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา พิพากษาคดีได้ (มาตรา ๓๕ - ๓๖)

๓. คำพิพากษาและคำสั่งชี้ขาด ถัดสืบคดี

คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดตัดสิน คดีอย่างน้อยต้องแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้ โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดี พร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัย (มาตรา ๓๘)

กรณีที่เกิดความเสียหายแก่ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย และในเวลาพิพากษาคดี เป็นการพ้นวิสัยที่จะหยั่งรู้ได้แน่ชัดว่าความเสียหาย นั้นมีเท็จจริงเพียงใด ศาลอาจกล่าวในคำพิพากษา หรือคำสั่งว่ายังสงวนสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษา หรือคำสั่งภายในเวลาที่ศาลกำหนด ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๑๐ ปีนับแต่ วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ก่อนการแก้ไขต้องให้โอกาส คู่ความอีกฝ่ายที่จะคัดค้าน (มาตรา ๔๐)

ในกรณีที่เป็นคดี เกี่ยวกับความชำรุดบกพร่อง ของสินค้า ถ้าศาลเห็น ว่า ความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้นมีอยู่ขณะ ส่งมอบและไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนสภาพที่ ใช้งานตามปกติ หรือแม้จะแก้ไขแล้วก็อาจจะ เกิดความเสียหายแก่ร่างกายหรือสุขภาพหรือ อนามัยของผู้บริโภคได้ ศาลมีอำนาจพิพากษา ให้ผู้ประกอบการธุรกิจเปลี่ยนสินค้าใหม่ให้แก่ ผู้บริโภคแทนการซ่อมแซมสินค้าที่ชำรุด บกพร่องนั้นได้ โดยคำนึงถึงลักษณะสินค้า

พฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจ ตลอดจน
 ความสุจริตของผู้บริโภคประกอบด้วย (มาตรา ๔๑)

๔. ความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจ

ถ้าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจาก
 การที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนา
 เอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรม ไม่ว่าจะ
 เป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
 เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจชดใช้
 ค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้จ่าย
 ค่าเสียหายเพื่อเป็นการลงโทษเพิ่มขึ้นจาก
 จำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงศาลกำหนดได้ตามที่
 ศาลเห็นสมควร (มาตรา ๔๒)

เมื่อศาลวินิจฉัยชี้ขาดหรือจำหน่าย
 คดีจากสารบบความ หากปรากฏแก่ศาลว่ายังมี
 สินค้าที่ได้จำหน่ายไปแล้วหรือที่เหลืออยู่ใน
 ท้องตลาดอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย
 สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคโดยรวม
 และไม่อาจใช้วิธีป้องกันอย่างอื่นได้ ให้ศาลมี
 อำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้ (มาตรา ๔๓)

(๑) ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดการ
 ประกาศและรับสินค้าดังกล่าวคืนจากผู้บริโภค
 เพื่อทำการแก้ไขหรือเปลี่ยนให้ใหม่ แต่ถ้าเป็น
 กรณีที่ไม่อาจแก้ไขหรือดำเนินการดังกล่าวได้
 ก็ให้ใช้ราคาตามที่เห็นสมควรโดยคำนึงถึงลักษณะ
 และสภาพของสินค้าขณะรับคืน รวมทั้ง
 ความสุจริตของผู้ประกอบธุรกิจประกอบด้วย

(๒) ห้ามผู้ประกอบธุรกิจจำหน่าย
 สินค้าที่เหลืออยู่และให้เรียกเก็บสินค้าที่ยัง
 ไม่ได้จำหน่ายแก่ผู้บริโภคกลับคืนจนกว่าจะได้
 มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง แต่ถ้าไม่สามารถแก้ไข
 เปลี่ยนแปลงได้ศาลจะมีคำสั่งห้ามนำเข้าสินค้า
 นั้นก็ได้หรือถ้าเป็นที่สงสัยว่าผู้ประกอบธุรกิจ
 ยังเก็บสินค้าที่เหลือไว้จำหน่ายต่อไปให้ศาลมี
 อำนาจสั่งทำลายสินค้าที่เหลือนั้นได้

กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกฟ้องเป็น
 นิติบุคคล ให้ศาลมีอำนาจเรียกหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้น
 หรือผู้รับมอบทรัพย์สินจากนิติบุคคลนั้นเข้ามา
 เป็นจำเลยร่วมได้ ถ้าปรากฏว่านิติบุคคลดังกล่าว
 จัดตั้งขึ้นโดยไม่สุจริต หรือมีการฉ้อฉลหลอกลวง
 ผู้บริโภคหรือยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินของนิติบุคคล
 ไปเป็นประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ถ้านิติบุคคล
 นั้นมีทรัพย์สินไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ ให้
 บุคคลเหล่านั้นร่วมรับผิดชอบแต่ไม่เกินทรัพย์สินที่
 ผู้นั้นได้รับจากนิติบุคคลนั้น (มาตรา ๔๔)

๕. การอุทธรณ์

การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่ง
 ของศาลชั้นต้นให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์
 แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนก
 คดีผู้บริโภคภายในกำหนด ๑ เดือนนับแต่วันที่
 ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น แต่คดีที่มีราคา
 ทรัพย์สินหรือทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์
 ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท หรือไม่เกินที่กำหนดใน
 พระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหา
 ข้อเท็จจริง แต่ผู้อุทธรณ์อาจยื่นคำขอโดยทำเป็น
 คำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์
 แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนก
 คดีผู้บริโภคไปพร้อมกับอุทธรณ์ได้ โดยศาลชั้นต้น

จะเป็นศาลที่ทำหน้าที่ตรวจรับอุทธรณ์ว่าเป็น
อุทธรณ์ที่ต้องห้ามหรือไม่

๖. การฎีกา

เมื่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภค
หรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคได้มี
คำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว คู่ความอาจยื่นคำร้อง
ต่อศาลฎีกาเพื่อขอให้พิจารณานุญาตให้ฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีที่มีทุนทรัพย์ที่พิพาท
ในชั้นฎีกาเกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท หรือในปัญหา
ข้อกฎหมายภายในกำหนด ๑ เดือนนับแต่วันที่
ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์
แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนก
คดีผู้บริโภค ทั้งนี้ คู่ความต้องยื่นฎีกาไปพร้อมกับ
คำร้องต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง
ในคดีนั้น แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อม
ฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาโดยเร็ว
โดยศาลฎีกาอาจพิจารณานุญาตให้ฎีกาได้เมื่อ
เห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาซึ่งเกี่ยวพัน
กับประโยชน์สาธารณะหรือเป็นปัญหาสำคัญอื่น
ที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย

ในคดีที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเฉพาะ
ปัญหาข้อกฎหมาย หากศาลฎีกาเห็นว่าคำพิพากษา
หรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค
ไม่ถูกต้องไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ศาลฎีกาจะ
มีคำวินิจฉัยแต่เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมายและ
ยกคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือ
ศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลชั้นต้น แล้วมีคำสั่งให้
ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลชั้น
ต้นแล้วแต่กรณี ทำคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่
ภายใต้กรอบคำวินิจฉัยของศาลฎีกาก็ได้

^๔ ได้แก่ กรณีจำเลยได้กระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิดหรือการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูก ฟ้องร้อง หรือมีคำสั่ง
อื่นใดในอันที่จะบรรเทาความเดือดร้อนเสียหายที่โจทก์อาจได้รับต่อไปเนื่องจากการกระทำของจำเลย หรือมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้
จำเลยโอน ขาย ยักย้ายหรือจำหน่าย ซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทหรือทรัพย์สินของจำเลย หรือมีคำสั่งให้หยุดหรือป้องกันการเปลี่ยนแปลง
หรือการบอบสลายซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวจนกว่าคดีจะถึงที่สุด.

๗. วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา

โจทก์มีสิทธิยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่ง
จัดให้มีวิธีคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาได้
เมื่อปรากฏเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้
(มาตรา ๕๖)

๑. มีเหตุเช่นเดียวกับกรณีที่จะทำให้
โจทก์มีสิทธิยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งจัดให้มีวิธี
คุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษามาตรา ๒๕๔
(๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง^๕

๒. มีความจำเป็นต้องขอให้ศาลมี
คำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยกระทำการหรือ
งดเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อคุ้มครอง
ประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ถ้าศาลเห็นว่าคำขอที่ยื่นนั้นมีเหตุ
สมควรและเพียงพอและสภาพแห่งความเสียหาย
ของผู้ขอไม่สามารถที่จะได้รับชดใช้เป็นเงิน
หรือทดแทนด้วยสิ่งอื่นใดได้ หรือผู้ที่จะถูกฟ้อง

เป็นจำเลยไม่อยู่ในฐานะที่
จะชดใช้หรือทดแทน
ความเสียหายแก่ผู้ขอ
หรือเป็นการยากที่จะ
บังคับคดีเอาแก่
ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็น
จำเลยนั้นได้ภายหลัง

หรือจะเกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค
เป็นส่วนรวมอันยากต่อการแก้ไขเยียวยา
ในภายหลัง ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอให้
มีวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาได้ (มาตรา ๕๗) ๖